

6389 Eneste Beh. af Forsl. t. Finanslov f. Finanssaaret fra 1. April 1875 til 31. Marts 1876. 6390

ærede Medlem under de Forhandlinger, som forrige Gang bleve førte her om Finansloven, erklærede, at man naturligvis, efter at man havde faaet en saadan Overenskomst, ikke vilde vige for den første Modstand, saa kan dette gjerne være sandt, thi den første Modstand er foregaaet paa et eller andet Sted, hvor vi ikke have kunnet se den. Jeg skal ogsaa indrømme det ærede Medlem, at Fællesudvalget har udvist en paastjønnelesværdig Courage, da det underrettede Ministeriet om, at det under ingen Omstændighed vilde gaa videre, førend det kjendte Ministeriets Stilling. Jeg har imidlertid set, og jeg indrømmer, at jeg har al Agtelse for det nuværende Ministerium, at Regjeringen der ikke lod sig imponere af de 80 Stemmer, heller ikke lod sig imponere af dette Slag, men at den svarede — jeg husker ikke Ordene, men jeg tror nok, at jeg skal kunne resumere Ordene saaledes, at Meningen bliver den rigtige —, at Udvalget gjorde bedst i at passe sine Sager, og, naar det var færdigt med sine Arbejder, skulde Regjeringen nok tage sine Forholdsregler og indgive sin Demission. Derefter passede Fællesudvalget sine Sager og glemte alle de store Ord om at staa som en Mur og holde ud til det Sidste paa Finanslovens mange Stadier. Dette er man kommet bort fra, fra dette Dieblit af veg man. Det er første Gang, jeg hidtil har set noget Saadant, og man veg — jeg tror ikke, at det er for strengt at sige — uden just at iagttage det delikateste Hensyn til sine Medforbundne; det var ganske vist det Formaal, man havde, men det var ialtsald ikke paa nogen synderlig hensynsfuld Maade, man naaede det, at nu var det forbi med Wægtstabet. Jeg har senere hørt omtale her i Salen, at der var fuld Udsigt til Forhandling; dette er meget bestemt hævedt af de ærede Medlemmer for Præstø Amts 6te Valgkreds (Bojsen) og Præstø Amts 1ste Valgkreds (Scavenius). Skjøndt jeg paa ingen Maade skal gaa ind paa Udbenhingsforhandlinger, skal jeg dog tillade mig at bemærke, at en Overenskomst, der er sluttet af to Parter, ikke ensidig kan hæves af den ene; dette er en Selvfølge, og jeg har derfor opfattet, hvad der er sagt i Bladene af det ærede Medlem for Frederiksborg (Dinesen), mere som en Indledning til det, der kom bagefter. Der skal være en Indledning til den Slags Ting, det er Noget, man ikke gjerne siger strax, uden at have fundet og rømmet sig iforveien. Nu er imidlertid Resultatet dette, at Overenskomsten er ensidig ophævet, og Resultatet deraf er igjen blevet, at der foreligger et Forslag til Finanslov, som er meget uligt det

vi forrige Gang havde i Folkethinget, og at man i Fællesudvalget har høiet sig fuldstændig for den Forbring, Regjeringen har stillet, stik imod Overenskomsten. Naar jeg stiller mig paa det Standpunkt, hvorpaa man maa staa, naar man skal bedømme det Parti, som før var vore Medforbundne, saa kan jeg forstaa en hel Del af, hvad der er sket, saa kan jeg finde det konsekvent og rigtigt. De Herrer's Holdning er ikke overraskende, men der er en Ting, jeg ikke kan forstaa, og det er, hvorfra den ærede Ordfører faar den Fortrøstning, at nu gaar Regjeringen af. Jeg veed vel, at den har sagt, at den vil gaa af, naar vi ere blevne enige om Finansloven; men jeg indser ikke, med hvilken Ret den ikke har Lov til at sige ligeoverfor den ærede Ordfører — ikke ligeoverfor os —: her foreligger en ganske ny Situation, og altsaa blive vi. Jeg kan ikke i fjerneste Maade indse, at Regjeringen ikke skulde kunne anvende denne Argumentation, uden at man kunde sige Noget derimod. Jeg veed ikke, om Regjeringen vil gaa frem paa denne Maade, men efter hele Tilstanden, saaledes som den her er bleven, saaledes som Finansloven er bleven, og saaledes som Flertallet efterhaanden er kommet til at se ud, forekommer det mig, at Regjeringen ganske kunde gjøre det. Jeg kan ikke se nogenomhelst Grund til, at Regjeringen ikke skulde erkjende, at der nu foreligger en ganske anden Situation, som kunde medføre Nødvendigheden af, at den nu blev paa sin Plads. Jeg maa altsaa tilstaa, at jeg ikke kan følge den Argumentation, der er fremfat fra den ærede Ordførers Side, og jeg har derfor søgt, om det var muligt, at følge med, hvad det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds saa smukt udviklede; men jeg har lige fra først af faaet det Indtryk, at det ærede Medlem ved det, der er sket — og det er jo ganske vist noget Usædvanligt, at man indgaar en Forpligtelse og hæver den paa en saadan Maade — er blevet noget overvældet. Men, mine Herrer, har man Ret til at lade sig overvælde? Jeg siger „overvælde“, thi ellers kan jeg ikke forstaa, hvorledes det ærede Medlem, af hvem jeg mindst havde ventet noget Saadant vilde ende med at stille sig paa samme Standpunkt, som Konsul Coje i Bjørnstjernes „Medaktøren“, der altid vilde være udenfor — jeg haaber, at det ikke saarer det ærede Medlem —, idet han sagde: Jeg stemmer ikke, og jeg beder alle mine Venner lade være at stemme. Jeg mener, mine Herrer, at her maa man være med; der er visse Tilfælde, hvori jeg mener, at vi maa tage Standpunkt; men hvilket Standpunkt skulle